

Un gran monument a la família

Gràcies al geni d'Antoni Gaudí, Barcelona té una gran basílica dedicada a la Sagrada Família, Jesús, Maria i Josep, mundialment admirada. És també un monument a la família, una circumstància per ser recordada en aquest diumenge de la Sagrada Família. La dimensió mundial del temple gaudinià es va viure especialment el passat 25 de novembre, en l'acte titulat «Paraula de Déu i músiques del món», en el qual varen intervenir la Polifònica de Puig-reig i l'Escolania de Montserrat, en presència de bisbes catalans i de tot el món que assistien al Congrés internacional sobre la Pastoral de les Grans Ciutats.

GLOSSA

Exigències de la fe

Una dona vestida de manera senzilla espera el final de l'horari d'atenció al públic a la porta secundària d'una gran superfície dedicada a l'alimentació. Espera, amb altres persones, el moment que alguns treballadors trauran, amb les deixalles, una sèrie de productes que, per raons diverses, són retirats de la venda al públic. Avui és una bona nit i la majoria d'aquests productes van a la bossa dels qui esperen, també a la de la dona esmentada. Marxa contenta. Tot d'un plegat, però, es gira i torna enrere. A la porta principal recullen aliments els joves d'una parròquia. S'apropa a un d'ells i li dona un dels productes de la seva bossa tot dient-li: «Pels que encara estan pitjor que la meua família i jo». No entrem en la disquisició de si el producte estava caducat o a punt de caducar i quedem-nos amb el gest. La dona ha donat d'allò que necessita. Quan ja se n'anava cap a casa, ha recordat el proïsme, ha tornat enrere, ha estimat i ha marxat contenta.

El fet de compartir de la primera comunitat és una exigència de fraternitat humana i cristiana. L'ajuda de tots envers els més necessitats en els moments difícils —els actuals

prou ho són— és un signe de germanor, de treballar per un ordre social més just. Compartir els béns de la creació és voluntat del Creador. «Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc 3,11). Tenir present que els béns dels quals dispo són béns que administro, que no són només pel propi profit i que, a més, no poden ser l'únic objectiu de la nostra actuació. Hem de posar en joc els nostres talents, però mai no es pot oblidar els altres a l'hora de recollir els guanys... «[...] i així pugui donar al qui passa necessitat» (Ef 4,28).

Temps de Nadal, ben aviat cap d'any i després la festa dels Reis. Cadascú, des de la seva situació i possibilitats, sap el que ha gastat o gastarà aquestes festes. Molt probablement ben gastat, ben pensada la despesa. Res, però, ens eximeix de pensar en els altres i veure què convé compartir. La fe comporta, també, aquestes exigències. Com aquella dona, sempre som a temps de tornar enrere i compartir. Encara més, sempre som a temps de donar... i donar-nos.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULES DE VIDA

La família de Natzaret

El diumenge següent a la festa del Naixement de Crist, l'Església ens invita a que dirigim la nostra mirada a la família de Natzaret i contemplem la llar on Jesús va aprendre de Maria i de Josep a treballar amb mans d'home, a pensar amb intel·ligència d'home i a estimar amb un cor ple d'humanitat. El que qualsevol persona ha viscut al si de la seua família determina el seu futur i ajuda a comprendre moltes coses del seu comportament adult. Molt del que el Fill de Déu va fer i va dir, ho va anar assimilant en la llar de Natzaret, que va ser el primer lloc i la primera realitat humana del nostre món on el Regne de Déu es va realitzar.

El papa sant Joan Pau II va invitar constantment a les famílies cristianes a què foren allò que estaven cridades a ser.

I allò que una família cristiana ha de ser es descobreix en la de Natzaret. Si la contemplem en profunditat descobrim el secret de la seua felicitat.

En la casa de Natzaret no va entrar mai el pecat. El pecat està present en el nostre món i entra en el cor dels homes. Els signes del pecat són l'egoisme, el voler dominar l'altre, la ira, les males paraules, l'afany de posseir, etc... I aquests comportaments i actituds que dominen el nostre cor entren també en les nostres cases. Les famílies es trenquen per la falta de veritat, per l'egoisme, per les males paraules, per la incapacitat de perdó, perquè la voluntat de domini és més forta que el desig de servir, etc... El pecat entra en les nostres famílies i provoca ferides. En la llar de Natzaret no va penetrar el pecat del món. Allí tot és gràcia i, per tant, tot és amor. Res d'egoisme: tots busquen el bé de l'altre abans que el propi bé i tots s'alegren en el servei mutu. La primera preocupació d'uns pares cristians ha de ser evitar que el pecat entre en la vida familiar.

En la llar de Natzaret tots tenen clar que estan per complir la missió que han rebut de Déu: Maria ha acollit el Fill de Déu i, com a mare, l'ha de cuidar i educar perquè també Ell tinga com a primera meta de la seua vida complir la voluntat del Pare. Josep ha de ser per a Jesús el reflex humà del seu vertader Pare. Jesús, després de la vida oculta haurà d'ocupar-se de les coses del seu Pare. Una família cristiana sap que està per una missió. La preocupació principal dels pares no pot ser l'èxit humà dels seus fills, sinó ajudar-los perquè descobreixin el camí que Déu vol per a ells.

En la llar de Natzaret, Jesús ocupa el centre de la vida familiar. Ell és el vincle d'unió entre Maria i Josep. Una família cristiana és aquella en la que Jesús no és el gran absent, sinó el centre de la vida, el qui uneix a tots els membres de la família. Quantes vegades ens lamentem perquè els pares no transmeten la fe als seus fills. Si mirem la realitat descobrim que en moltes famílies Jesús és el gran absent. Uns pares cristians no poden oblidar que la seua primera preocupació ha de ser ajudar els seus fills a què coneguen i estimen al Senyor. Si els eduquen així, els ajudaran a descobrir la verdadera alegria.

Que en les nostres famílies experimentem la bondat de Déu.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

► FELICIANO MERINO

Una dona com un temple

La doctora en filosofia del dret Feliciano Merino, especialista en la figura de la filòsofa jueva Edith Stein, dirigeix el Centre d'Estudis de la Dona Maryam, de Granada. Recentment, ha publicat amb Marcelo López —el seu marit— *Francisco, el Papa manso*, una biografia completa sobre la vida i el pensament de l'actual pontífex.

Per què neix i quins són els objectius del Centre Maryam?

Respon a l'exigència d'una reflexió sobre la dona en la societat actual des de la tradició catòlica i oberta a les aportacions de qualsevol altra tradició o ciència contemporània. Pretén ser una ajuda eficaç per a les dones en tots els aspectes de la seva vida: laboral, familiar, de desenvolupament interior..., sense pretensions ideològiques.

Edith Stein és una dona de referència per a vostè. Què li aporta el seu testimoni?

És una dona com un temple. Una buscadora incansable de la veritat que va descobrir en la fe la resposta que era més fidel al seu desig de trobar el significat del món i de l'home mateix. Va donar testimoni de fidelitat a la seva condició femenina i a la seva humanitat, fins i tot davant el terror de l'holocaust nazi. Quan Joan Pau II la va declarar copatrona d'Europa crec que va voler que ens fixéssim en el seu compromís amb la veritat com a dona i com a catòlica.

Què destaca del papa Francesc?

Quan el vaig conèixer vaig quedar captivada pel compromís que sempre va mantenir amb els més necessitats i amb els perseguits per la dictadura militar argentina. Va salvar moltes vides i es va enfrontar a les màfies del tràfic de persones amb finalitats d'exploració laboral o sexual.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Els ultratjats

Oh Mare, Maria: Quantes persones ultratjades i ofeses en aquest món! Les veig cada dia —homes, dones, infants.

Et demanem amor i tendresa, i un cor net i pur.

Concedeix als perseguits força i esperança, i ensenya'ns a no maltractar cap criatura teva —meravelloses criatures— en què el Pare del cel ha infós la vida. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Los santos inocentes»

Es una mujer joven. Se llama Sholi. Atiende y cuida a personas mayores de una residencia.

Hay algunos ancianos enfermos que a veces pierden la memoria y viven desorientados.

Ella me cuenta de un anciano:

—«Le trato como si fuera algo mío. Está ido mentalmente, pero lo hago como si fuera mi abuelo. Hay días en que después de darle la comida en la boca, con todo el cariño y ternura de que soy capaz... —no se si recobra la lucidez—, me besa la mano como signo de agradecimiento. Al entrar cada mañana me digo: «Esta es mi casa. Vas a trabajar con amor.»

Péguy decía:

«Los santos inocentes. Yo les amo. Y esto basta. Tal es la jerarquía de mi gracia.»

Recuerdo que Mons. Ancel, obispo auxiliar de Lyon, el obispo de los sacerdotes obreros que vivió durante años en un asilo de ancianos, como uno más de los allí recogidos, afirmaba:

—«Cuando se habla o se quiere hablar de Dios, no basta con aludir a su amor. Hay que testimoniar, también, su gran ternura.»

M. Teresa de Calcuta hizo una llamada para trabajar en favor de los que están solos. Dijo:

—«Hoy la enfermedad mortal no es el cáncer, la lepra, la tuberculosis o el sida, sino la sensación de ser marginado, de no ser bien tratado y de no ser amado.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el belén

En la época de san Francisco de Asís pugnaban los que querían una espiritualidad libre de los lastres materiales y los que defendían una religión alineada con los poderosos. En este contexto, Francisco introduce la práctica del belén. Esta costumbre nos recuerda que Dios se ha hecho carne y, a la vez, que no se revela en el poder humano sino en la pobreza.

Quisiéramos ver nacer a un Mesías victorioso, capaz de batiarse en duelo con nuestros adversarios. Sin embargo, la estrella nos conduce a un pesebre, a un establo en las afueras de cualquier parte.

Ante la pequeñez del Hijo de Dios se cierran las puertas de las posadas, pero se abren las del corazón de unos pastores. Se abren los ojos de unos Magos venidos de lejos, pero se cierra la magnanimidad de un rey convertido en un tirano sanguinario.

El Evangelio es el anuncio de una vida nueva que está naciendo en Belén de Judá (Is 43,19), pero también en todo aquel que se deja habitar por la Palabra.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ **Dilluns** (lit. hores 1a setm.) [1Jn 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. xix aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ **Dimarts** [1Jn 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ **Dimecres** [1Jn 2,18-21 / SI 95 / Jn 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr. Santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ **† Dijous** [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel). Mare de Déu de Begoña. Sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. □ **Divendres** [1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església. Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ **Dissabte** [1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe.

4. □ **† Diumenge vinent**, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jn 1,1-18 (o més breu: Jn 1,1-5.9-14)]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

LA SAGRADA FAMÍLIA

▮ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquells dies, el Senyor va fer sentir la seva paraula a Abraham en una visió i li digué: «No tinguis por, Abraham: jo sóc el teu protector. La teva recompensa serà molt gran». Abraham li respongué: «Senyor, Déu meu, què em donareu? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa haurà de ser Elièzer de Damasc». Abraham afegí: «No m'heu donat descendència i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors». Llavors el Senyor li va fer sentir la seva paraula i li digué: «No serà pas aquest el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu». Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs, així serà la teva descendència.» Abraham cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. El Senyor visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella allò que havia promès. Sara va concebre i va donar un fill a Abraham a les seves velleses, just al temps que Déu li havia predit. Abraham va posar el nom d'Isaac al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.

▮ Salm responsorial (104)

R. *El Senyor, el nostre Déu, recorda sempre l'aliança.*

Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares, / feu l'elogi de les seves meravelles. R.

Glorieu-vos del seu nom sagrat, / alegreu-vos els qui busqueu el Senyor. / Penseu en el Senyor i en el seu poder, / busqueu sempre la seva presència. R.

Recordau les meravelles que ell obrà, / els seus prodigis i les seves decisions. / Descendents d'Abraham, el seu servent, / fills de Jacob, el seu elegit. R.

Recorda sempre l'aliança, / la promesa feta per milers de generacions, / l'aliança pactada amb Abraham, / el jurament fet a Isaac. R.

▮ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,8.11-12.17-19)

Germans, gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria.

Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.

I quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

▮ Lectura del libro del Génesis (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquellos días, Abrahán recibió en una visión la palabra del Señor: «No temas, Abrahán, yo soy tu escudo, y tu paga será abundante.»

Abrahán contestó: «Señor, ¿de qué me sirven tus dones, si soy estéril, y Eliezer de Damasco será el amo de mi casa?» Y añadió: «No me has dado hijos, y un criado de casa me heredará.»

La palabra del Señor le respondió: «No te heredará ese, sino uno salido de tus entrañas.»

Y el Señor lo sacó afuera y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber.

El Señor se fijó en Sara, como lo había dicho; el Señor cumplió a Sara lo que le había prometido. Ella concibió y dio a luz un hijo a Abrahán, ya viejo, en el tiempo que había dicho. Abrahán llamó al hijo que le había nacido, que le había dado Sara, Isaac.

▮ Salmo responsorial (104)

R. *El Señor es nuestro Dios, se acuerda de su alianza eternamente.*

Dad gracias al Señor, invocad su nombre, / dad a conocer sus hazañas a los pueblos. / Cantadle al son de instrumentos, / hablad de sus maravillas. R.

Glorias de su nombre santo, / que se alegren los que buscan al Señor. / Recurrid al Señor y a su poder, / buscad continuamente su rostro. R.

Recordad las maravillas que hizo, / sus prodigios, las sentencias de su boca. / ¡Estirpe de Abrahán, su siervo; / hijos de Jacob, su elegido! R.

Se acuerda de su alianza eternamente, / de la palabra dada, por mil generaciones; / de la alianza sellada con Abrahán, / del juramento hecho a Isaac. R.

▮ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,8.11-12.17-19)

Hermanos:

Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad.

Salió sin saber adónde iba. Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Por fe, Abrahán, puesto a prueba, ofreció a Isaac; y era su hijo único lo que ofrecía, el destinatario de la promesa, del cual le había dicho Dios: «Isaac continuará tu descendencia.»

Pero Abrahán pensó que Dios tiene poder hasta para resucitar muertos. Y así, recobró a Isaac como figura del futuro.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando llegó el tiempo de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén, para presentarlo al Señor.

Y cuando cumplieron todo lo que prescribía la ley del Señor, se volvieron a Galilea, a su ciudad de Nazaret. El niño iba creciendo y robusteciéndose, y se llenaba de sabiduría; y la gracia de Dios lo acompañaba.

La Purificació, pintura de Luis de Vargas (1505-1567). Museu de Belles Arts de Sevilla

COMENTARI

La família, petita Església

Per a la família d'avui, pare, mare i fills, què pot significar la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Josep i Maria?

L'Església i el món d'avui es demanen, avui més que mai, quin és el pla de Déu sobre la família. El Sínode sobre la família ha fet emergir alguns grans valors que manifesten la presència de Déu com el creixement de la llibertat i de la responsabilitat en la paternitat i en l'educació, la igualtat de drets entre home i dona, l'obertura al diàleg amb la gran i tan variada família humana...

Però també es constaten molts fracassos en l'amor, la degradació de la sexualitat, la visió hedonista

de la vida que porta a l'afebliment i fins i tot al trencament de les relacions i dels lligams familiars i a molt de sofriment. Però la família de debò és un lloc on s'experimenta l'amor i el perdó: és escola de generositat, de compartir, de responsabilitat que fa superar l'individualisme.

Diu el papa Francesc: «Una casa per cada família. No hem d'oblidar mai que Jesús nasqué en una establida perquè a l'hostal no hi havia lloc, que la seva família va haver d'abandonar la pròpia casa i fugir a l'Egipte perseguida per Herodes.» Avui en són tantes, de famílies sense casa, perquè no l'han tinguda mai o perquè l'han perduda per diversos motius. Família i casa van de bracet! Però un sostre, perquè sigui una casa, ha de tenir també una dimensió co-

munitària: el barri. I és precisament en el barri on es comença a construir aquesta gran família de la humanitat, a partir d'això que és més immediat, des de la convivència amb el veïnat.

Avui vivim en immenses ciutats que es mostren modernes, i es nega una casa a milers dels nostres veïns i germans, fins i tot infants, als quals s'anomena elegantment *persones sense residència fixa*. Jesús, Josep i Maria van experimentar el desnonament a Betlem. Simeó, al temple de Jerusalem, profetitzava que l'ombra de la creu ja plana per la vida de Jesús i el cor de Maria. Jesús passarà la major part de la vida a Natzaret, on aprendrà a parlar, a caminar, a pregar, a treballar.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

La consellera de Benestar Social i Família inaugura l'ampliació de la Residència i Centre de Dia Sant Miquel Arcàngel de Tortosa

El 6 de novembre, l'Honorable Sra. Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya, inaugurava l'ampliació de la Residència i Centre de Dia Sant Miquel Arcàngel de Tortosa.

Després de les obres d'ampliació, la residència està acreditada per la Generalitat amb una capacitat de 145 places residencials i 50 de Centre de Dia; en uns espais que comprenen 9.500 m² de zona verda, arbres fruiters i horta; i 9.100 m² construïts on es troben tots els serveis que la Casa posa a disposició dels seus usuaris.

L'acte comptava amb la presidència de la consellera, de l'Excm. i Rvdm. D. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa, de l'Il·lm. Sr. Ferran Bel, alcalde de Tortosa i del president del Patronat de la Residència M.I. Mn. Josep M. Membrado.

La presència de la consellera, serví per obrir els actes de commemoració dels 135 anys de la fundació de la Residència, que es desenvoluparan fins al mes de setembre del proper any 2015.

Amb motiu de l'efemèride, la consellera Munté entregà al Sr. Bisbe una petita obra escultòrica per a la Casa, que converteix en bellesa el desencaix, la diferència i la singularitat del nostre país.

El Sr. Bisbe, féu èmfasi en que aquesta és una obra de l'Església catòlica, que realitza una feina social molt destacable de la qual el Bisbat particularment se sent molt satisfet, i que dona un servei a un territori que comprèn part de Catalunya i part del País Valencià, donada l'especificat de la nostra Diòcesi.

Abans de cloure l'acte, Mn. Membrado agrai a tots els qui formen part de la Casa: residents, usuaris, treballadors, voluntaris, familiars, professionals, tèc-

nics, proveïdors, etc... la seva aportació bàsica i vital per a continuar prestant els nostres serveis en el futur.

Patronat de la Residència Diocesana d'Ancians i Centre de Dia Sant Miquel Arcàngel de Tortosa

Roda de premsa amb motiu de la Jornada de Germanor

El 5 de novembre al Palau Episcopal tenia lloc una roda de premsa amb motiu de la jornada a favor de l'Església diocesana, Jornada de Germanor, que tindria lloc el diumenge 16 de novembre.

L'ecònom diocesà, Mn. Víctor Cardona, i el vice-ecònom, Mn. Llorenç Callau, presentaven el significat i objectius d'aquesta jornada així com els resultats econòmics de l'administració general del Bisbat i de les parròquies.

Festa del Reservat al Seminari

Com cada primer dilluns del mes de novembre, el Seminari es va vestir de festa per celebrar l'aniversari de la Reserva del Santíssim Sagrament a la capella del Seminari. Festa eucarística i sacerdotal que

aplega un bon nombre del clergat diocesà i els seminaristes diocesans.

Aquest any l'encarregat de pronunciar la conferència va ser el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, que havia estat del clergat tortosí. «La conversió pastoral» va ser el tema que va desenvolupar seguint el magisteri de Pau VI, Joan Pau II, Benet XVI i del papa Francesc, fent una brillant i vibrant intervenció, erudita a la vegada que profunda i animadora.

Després de diferents comunicacions el Sr. Bisbe, don Enrique, va presentar les «Línies de Pastoral» per al curs 2014-2015 que ara s'hauran d'anar treballant en els arxiprestats i parròquies. Tres punts les configuren, des de la perspectiva de l'exhortació *Evangelií Gaudium*: la conversió; preparació per a la visita pastoral i la pobresa evangèlica en la nostra Església.

Després de l'Eucaristia presidida pel bisbe diocesà i concelebrada per més de 50 sacerdots es va fer la processó eucarística i la consagració del Seminari al Jesucrist gran sacerdot.

Record i pregària pels fidels difunts

El 2 de novembre, com tots els anys, la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Tortosa, preparà la celebració de l'Eucaristia al cementiri, amb una nombrosa assistència de fidels de les parròquies de la ciutat. Fou presidida pel provicari general, Mn. Isaïes Riba, i concelebrada per Mn. Xavier Goñi, rector de la parròquia dels Àngels.

Un laic donà lectura a la monició d'entrada dient que en l'Eucaristia celebràvem la mort i resurrecció del Senyor; per tant la nostra pregària pels difunts ha de ser plena d'esperança, ja que estem cridats a viure la vida eterna i a retrobar-nos amb ells.

Acabà la celebració plens d'esperança en el Senyor i cantant l'himne de la Mare de Déu de la Cinta.

Maria Joana Querol

PALABRAS DE VIDA

La familia de Nazaret

El domingo siguiente a la fiesta del Nacimiento de Cristo, la Iglesia nos invita a que dirijamos nuestra mirada hacia la familia de Nazaret y contemplemos el hogar en el que Jesús aprendió de María y de José a trabajar con manos de hombre, a pensar con inteligencia de hombre y a amar con un corazón lleno de humanidad. Lo que cualquier persona ha vivido en el seno de su familia determina su futuro y ayuda a comprender muchas cosas de su comportamiento adulto. Mucho de lo que el Hijo de Dios hizo y dijo lo fue asimilando en el hogar de Nazaret, que fue el primer lugar y la primera realidad humana de nuestro mundo donde el Reino de Dios se realizó.

El papa san Juan Pablo II invitó constantemente a las familias cristianas a que fueran lo que estaban llamadas a ser. Y lo que una familia cristiana debe ser se descubre en la de Nazaret. Si la contemplamos en profundidad descubrimos el secreto de su felicidad.

En la casa de Nazaret nunca entró el pecado. El pecado está presente en nuestro mundo y entra en el corazón de los hombres. Los signos del pecado

son el egoísmo, el querer dominar al otro, la ira, las malas palabras, el afán de poseer, etc... Y estos comportamientos y actitudes que dominan nuestro corazón entran también en nuestras casas. Las familias se rompen por la falta de verdad, por el egoísmo, por las malas palabras, por la incapacidad de perdón, porque la voluntad de dominio es más fuerte que el deseo de servir, etc... El pecado entra en nuestras familias y provoca heridas. En el hogar de Nazaret no penetró el pecado del mundo. Allí todo es gracia y, por tanto, todo es amor. Nada de egoísmo: todos buscan el bien del otro antes que el propio bien y todos se alegran en el servicio mutuo. La primera preocupación de unos padres cristianos debe ser evitar que el pecado entre en la vida familiar.

En el hogar de Nazaret todos tienen claro que están para cumplir la misión que han recibido de Dios: María ha acogido al Hijo de Dios y, como madre, lo tiene que cuidar y educar para que también Él tenga como primera meta de su vida cumplir la voluntad del Padre. José tiene que ser para Jesús el reflejo humano de su verdadero Padre. Jesús, después de

la vida oculta deberá ocuparse de las cosas de su Padre. Una familia cristiana sabe que está para una misión. La preocupación principal de los padres no puede ser el éxito humano de sus hijos, sino ayudarles para que descubran el camino que Dios quiere para ellos.

En el hogar de Nazaret, Jesús ocupa el centro de la vida familiar. Él es el vínculo de unión entre María y José. Una familia cristiana es aquella en la que Jesús no es el gran ausente, sino el centro de la vida, aquel que une a todos los miembros de la familia. Cuántas veces nos lamentamos porque los padres no transmiten la fe a sus hijos. Si miramos la realidad descubrimos que en muchas familias Jesús es el gran ausente. Unos padres cristianos no pueden olvidar que su primera preocupación debe ser ayudar a sus hijos a que conozcan y amen al Señor. Si los educan así, les ayudarán a descubrir la verdadera alegría.

Que en nuestras familias experimentemos la bondad de Dios.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa